

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky ve věci žalobkyně: **I. A. R.**, zastoupené Mgr. Umarem Switatem, advokátem, Dědinova 2011/19, Praha 11, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2024, č. j. KRPA-279802-44/ČJ-2024-000022-MIG, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2024, č. j. 2 A 57/2024 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Umarovi Switatovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Syrské arabské republiky. V České republice byla s dalšími cizinci zadržena policejní hlídkou na dálnici při převozu v kamionu. O zajištění žalobkyně rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 9. 2024. Dobu zajištění žalovaná poté dvakrát prodloužila, a to rozhodnutími ze dne 25. 9. 2024 a poté ze dne 25. 10. 2024. Žalovaná posléze dne 25. 11. 2024 vydala další rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobkyně o 30 dnů podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*zákon o pobytu cizinců*) za účelem předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (*nařízení Dublin III*). Podle zjištění žalované žalobkyně pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu. Žalobkyně má být předána do Bulharska, ve kterém dne 12. 8. 2024 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2024 žalobkyně napadla u Městského soudu v Praze (*městský soud*), který žalobu zamítl, neboť je shledal přezkoumatelným, dostatečně odůvodněným a souladným s konstantní judikaturou NSS. Žalovaná se podle městského soudu dostatečně zabývala možností uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců za účelem vycestování (viz strany 5 a 6 napadeného rozhodnutí, včetně předcházejících rozhodnutí o zajištění a jejím prodloužení). Shodně se žalovanou městský soud uvedl, že žalobkyně nesplnila podmínky pro jejich uložení. Žalobkyně se totiž nikde na území České republiky nezdržuje, pouze přes její území projížděla v kamionu. Nedisponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky, nedodržuje právní předpisy a nelze proto zaručit, že se bude osobně hlásit na policii a že se bude zdržovat v určitém místě za účelem pobytové kontroly.

[3] K tvrzení, že napadeným rozhodnutím byly porušeny zásady rovnosti a legitimního očekávání, jelikož žalovaná prý rozhodovala odlišně o dalších osobách zadržených v kamionu, městský soud uvedl, že není zřejmé, na základě čeho se má jednat o skutkově podobné případy. Bez zohlednění konkrétních důvodů zajištění totiž nelze hodnotit, zda vznikly nedůvodné rozdíly v rozhodovací činnosti žalované. K námitce, že k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 9 Dublinu III. příslušná SRN, soud uvedl, že samotným rozhodnutím o zajištění nedochází k určení příslušného členského státu. Takovým rozhodnutím je rozhodnutí o předání [dle § 25 písm. i) z důvodů dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu], v němž se určí příslušný členský stát. K otázce předání stěžovatelky do Bulharska soud uvedl, že ve vztahu k Bulharsku a jeho azylovému systému neexistují vážné indicie, jež by zakládaly nezbytnost vypořádat otázku systémových nedostatků přímo v rozhodnutí o zajištění žalobkyně.

[4] Městský soud nadto uvedl, že žalobkyně nespécifikovala námitku ohledně nepřiměřené délky zajištění. Odkázal na odůvodnění svého rozsudku č. j. 2 A 45/2024 - 20, v němž rozhodoval o „prvním“ rozhodnutí o zajištění ze dne 3. 9. 2024. Žalovaná správně zohlednila, že přemístění bude možné realizovat nejdříve po vydání rozhodnutí soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o přemístění žalobkyně do Bulharska. Soud připomněl, že maximální doba zajištění je podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců 180 dnů. Dosud prodlužované zajištění přitom představuje pouze dvě třetiny tohoto zákonného limitu. Podmínky pro prodloužení zajištění tak byly naplněny.

[5] Žalobkyně (*stěžovatelka*) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Její kasační argumentace se nicméně soustředí na prostý nesouhlas se závěry rozsudku městského soudu. Městský soud se prý totiž nezabýval jejími žalobními námitkami a stroze konstatoval správnost rozhodnutí žalované. Stěžovatelka je přesvědčena, že jsou dány důvody pro zrušení zajištění. Městský soud ani žalovaná nezohlednily a řádně neprošetřily její situaci. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, protože soud nedostatečně vyložil své úvahy a pouze zopakoval závěry žalované. Ustanovený zástupce stěžovatelky v doplnění kasační stížnosti namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, neboť pro prodloužení doby zajištění nejsou splněny podmínky. Omezení na osobní svobodě v podmínkách srovnatelných s vězením považuje stěžovatelka za zbytečně dlouhé a nepřiměřeně zasahující do jejího soukromého a rodinného života. Prodloužení o dalších 30 dnů je zcela náhodné, svévolné a neodůvodněné. Žalovaná rovněž údajně neprokázala, že předání do Bulharska je uskutečnitelné ve stanovené době zajištění. Stěžovatelka dále tvrdí, že jí bylo možné uložit zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

pokračování

Městský soud a žalovaná se nesnažily blíže zjistit ekonomické poměry stěžovatelky, které se v mezidobí změnily. Stěžovatelka je totiž v současnosti finančně zajištěna rodinnými příslušníky pracujícími ve SRN. Žalovaná skutkový stav věci nezjistila dostatečně, čímž porušila § 3 správního řádu.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[7] NSS po konstatování splnění podmínek řízení uvádí, že ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po přezkumu přípustnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem *podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele* (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pokud by tomu tak totiž nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se podle ustálené judikatury zdejšího soudu může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci NSS.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon*. To znamená, že NSS ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) V napadeném rozhodnutí městského soudu bylo shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva. Zde však platí, že NSS není povolán přezkoumávat pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[8] Přijatelnost kasační stížnosti je tedy třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. To konkrétně znamená, že teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, NSS posoudí její důvodnost.

[9] NSS prvně reaguje na námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované a rozsudku městského soudu. K otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí existuje velice bohatá judikatura zdejšího soudu, jako kupříkladu rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62 a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75. Je-li napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, je přípustné, aby si krajský (městský) soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil. V duchu zásady hospodárnosti a ekonomie řízení totiž není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené závěry (viz např. rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47). NSS rovněž připomíná, že krajský (městský) soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí

žalobní argumentaci (a v žalobě obecně zmíněné tvrzení) a tu obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33, či nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Těmto požadavkům výše citované judikatury NSS městský soud (i žalovaná) v posuzovaném případě dostal.

[10] Stěžovatelka rovněž namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovanou i městským soudem, zejména pak ve vztahu k možnosti přistoupení k uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. NSS se zvláštními opatřeními podle § 123b zákona o pobytu cizinců opakovaně zabýval ve své judikatuře (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38 nebo rozsudky ze dne 22. 8. 2022, čj. 5 Azs 390/2020 - 35 a ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016 - 56). V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: *„Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. **Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit.** Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno“* (k tomu blíže např. rozsudky ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 144/2019 - 19 a ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Z nyní napadeného rozsudku přitom nevyplývá, že by městský soud nerozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu.

[11] NSS ostatně nepřehlédl, že o kasačních stížnostech stěžovatelky týkajících se jejího zajištění rozhodoval opakovaně (usnesení sp. zn. 1 Azs 265/2024 a 2 Azs 245/2024), přičemž je odmítl pro jejich nepřijatelnost. Rovněž tato okolnost potvrzuje závěr, že se městský soud s případem stěžovatelky zabýval dostatečně.

[12] Taktéž rozsahem povinností správních orgánů při rozhodování o prodloužení zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců se již zabýval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, podle něž *„[o] zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* K možným důvodům takové nemožnosti naplnění zákonného důvodu omezení osobní svobody cizince NSS v citovaném rozhodnutí dodal, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, ve kterých jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

pokračování

[13] Je proto třeba shrnout, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. K řešení všech vznesených otázek v kasační stížnosti již existuje ustálená judikatura. NSS neshledal tuto judikaturu rozpornou a rovněž nevidí žádný racionální důvod se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by se městský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Rozhodnutí žalované a městského soudu mají oporu ve správním a soudním spise a reflektují závěry citované judikatury.

[14] Lze proto uzavřít, že ve věci stěžovatelky nedošlo k naplnění žádné z dříve uvedených podmínek přijatelnosti a NSS proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[15] NSS samostatně nerozhodoval o stěžovatelčině návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení, učinění nezbytných úkonů (např. ustanovení zástupce stěžovatelce) a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 278/2016 - 16).

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci. Stěžovatelka úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[17] NSS ustanovil usnesením ze dne 6. 1. 2025, č. j. 10 Azs 268/2024 - 22, jako zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Umara Switata. Ustanovenému zástupci přísluší za zastupování stěžovatelky odměna a náhrada hotových výdajů. Tyto náklady nese stát. Ustanovený zástupce ve věci učinil dva úkony právní služby, a to převzetí věci a přípravu zastoupení a písemné podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za které mu přísluší odměna ve výši 2 x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu]. K těmto úkonům se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 2 x 300 Kč. Celkově tak ustanovenému zástupci náleží odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve výši 6 800 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu